



El Cisternot

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: El Cisternot
Alçada: 345

Coordenades:

Latitud: 41.64163
Longitud: 1.89853
UTM Est (X): 408268
UTM Nord (Y): 4610574

Classificació

Número de fitxa: 08179 - 349
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Element arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle: XVII-XIX
Estat de conservació: Dolent
Notes de conservació: Tot i que la cisterna es conserva gairebé intacta; la resta de les construccions es troben arranades i una pila d'enderroc s'alça a la feixa inferior.
Protecció: Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés: Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Privada
Titular: 08178A0090000900000
Autoria de la fitxa: Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 04/05/2019 - 02:00

Descripció

Rep el nom d'El Cisternot un turó de 372, 6 m d'alçada per la part més alta situat al nord-oest del municipi de Rellinars, al qual s'hi pot accedir pujant pel dret des de Can Cotis o bé pel camí de Les Llobatones. Les restes localitzades estan situades al capdamunt d'aquest turó, disseminades, amb orientació est-oest. Pujant pel vessant de solana, per entremig dels marges, s'endevinen les feixes avui abandonades, amb uns murs de pedra seca impressionants per la seva longitud i alçada, amb alguns trams de pedra perfectament encaixada i treballada per l'home, que contrasta amb d'altres trams. Ben aviat, abans d'arribar a la zona més alta, en aquest vessant s'observa un gran amuntegament de blocs de pedra perfectament escairada, de varies mides, i alguna de motllurada. Per sobre mateix es veuen restes de murs que res tenen a veure amb una marjada de pedra seca. Les restes dibuixen varies estructures d'habitacions connectades entre elles i d'altres separades, envoltades de vegetació. A l'extrem oest, destaca, resseguint una paret obrada, una estructura rectangular molt gran, amb coberta de volta dissimulada per les agulles seques dels pins. Es tracta d'una cisterna de grans dimensions excavada en part al terra, en part a la roca, a la qual s'hi pot accedir baixant per una estructura rectangular de pedra que fa funció d'escala fins arribar al fons. S'han documentat les mides interiors: La base, mesura 3,17 m per 2,48 m de costat respectivament. En aquesta base hi ha un retall fet a la roca que forma una cubeta també rectangular que mesura 2,90 m per 1,74 m de costat, deixant un marc a tot el voltant de trenta centímetres d'amplada per 20 centímetres de fons. L'alçada màxima des de la base és de 3,30 m. La coberta és de volta de canó, generada pel desplaçament d'un arc de mig punt al llarg d'un eix longitudinal. A l'exterior de la construcció es poden veure els murs de càrrega reforçats per aguantar la pressió de les forces cap a l'exterior. Al mig hi ha una obertura quadrangular. La pedra emprada està ben carejada i assentada amb morter de calç. Conserva l'empremta de l'encanyissat fet amb una capa de morter pobre de fang o amb calç que assegura la rigidesa i resistència del conjunt alhora que millora l'aïllament tèrmic. Per l'alçada és molt probable que es construís amb l'ajuda d'un cindri. Els murs interiors contenen restes importants d'impermeabilització.

Observacions:

En algun bloc surt esmentat erròniament com a un possible pou de glaç. Però ni l'orografia del terreny reuneix les característiques necessàries ni ho és estructuralment. Una neteja i prospecció arqueològica podria deixar veure a la llum un mas rònec o construcció defensiva dels qual se n'ha perdut el rastre.

Història

El topònim de Cisternot vindria donat per les restes de la gran cisterna que ha quedat dempeus. Sembla que aquesta cisterna forma part d'una construcció molt més important, que hauria estat desmuntada, com així ho prova la gran quantitat de blocs de pedra amuntegats, localitzats a solana per a construir els murs de pedra seca que hi ha per sota mateix, on se n'ha observat perfectament carejada. No s'han localitzat documents que puguin parlar d'un possible mas. Des del seu emplaçament hi ha unes grans vistes a Montserrat, al Cellers i les Llobatones, a les Ferreres i el Gibert de Dalt.

Bibliografia

FERRANDO I ROIG. A. (1983). El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac. Història i arqueologia vistes per un excursionista. UE de Sabadell. Pàg. 194-197.



